

Παναγία: Η μοιχαλίδα(;) που έγινε «Παρθένος»

Όπου υπάρχει καπνός, λένε, υπάρχει και φωτιά...

Φυσικά τα περί σύλληψης του Χριστού με την όσφρηση του κρίνου, από την Μαρία, δεν αποτελεί τίποτε άλλο παρά ένα ακόμα σενάριο χριστιανικής φαντασίας, το οποίο μπορεί να γίνει αποδεκτό μόνο από μικρά παιδιά, καθώς και οπαδούς τού «πίστευε και μη ερεύνα».

Τι ήταν όμως αυτό που οδήγησε τούς πρώτους χριστιανούς, στην επινόηση αυτού τού μύθου; Γιατί ντε και καλά η Μαρία έπρεπε να είναι «παρθένα» και πολύ περισσότερο, όταν τόσο ο Λουκάς, όσο κι ο Ματθαίος, αφήνουν να εννοηθεί ότι ο Ιησούς δεν είναι το μόνο παιδί που γέννησε η Μαρία; (*«Και ενώ βρίσκονταν εκεί, συμπληρώθηκαν οι ημέρες για να γεννήσει· και γέννησε τον γιο της τον πρωτότοκο...»*, Λουκάς 2: 6-7 – *«Και όταν ο Ιωσήφ σηκώθηκε από τον ύπνο, έκανε όπως τον πρόσταξε ο άγγελος του Κυρίου· και πήρε τη γυναίκα του. Και δεν τη γνώριζε, μέχρις ότου γέννησε τον πρωτότοκο γιο της· και αποκάλεσε το όνομά του Ιησού»*, Ματθαίος 1: 25-26). Μήπως ήθελαν να «κουκουλώσουν» κάτι;

Τα «κουτσομπολιά» τής εποχής εκείνης, αναφέρουν ότι η Μαρία δεν ήταν και τόσο...πιστή σαν σύζυγος. Διάφορες πηγές, όπως το Ταλμούδ και ο φιλόσοφος Κέλσος, αναφέρουν ότι η Μαρία «παραστράτησε» και κατέστη έγκυος, τρώγοντας από ξένη «πορτοκαλιά». Το ποιος ήταν ο απατημένος και ποιος ο «επιβήτορας», δεν είναι σαφές και για να είμαστε ειλικρινείς είναι δύσκολο να τεκμηριωθεί ιστορικά. Σύμφωνα πάντως με την πιο διαδεδομένη άποψη, ο μαραγκός Ιωσήφ χώρισε την Μαρία και την έδιωξε, όταν έμαθε ότι «τού τα φορούσε» με κάποιον Εβραίο, ονόματι Παντείρα. Σύμφωνα με άλλη εκδοχή, ο άντρας της δεν ονομάζονταν Ιωσήφ, αλλά Ιωάννης, ενώ όσον αφορά το «τρίτο πρόσωπο», γίνεται λόγος και για έναν Ρωμαίο στρατιώτη. Αυτή, γεμάτη ντροπή, αλλά και φόβο, καθώς ο μωσαϊκός νόμος ήταν ιδιαίτερα αυστηρός με την μοιχεία και τα νόθα παιδιά, περιπλανιόταν από δω κι από κει, μέχρι που γέννησε τον Ιησού. Οι εκδοχές

της γέννησης, πολλές κι αυτές, που δεν είναι τού παρόντος.

Αιχμές και υπονοούμενα για την νόθα προέλευση του Ιησού βρίσκουμε και στην Αγία Γραφή (που σε κάποιες νεοελληνικές μεταφράσεις «εξαφανίζονται»):

«Ἐλεγεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς πεπιστευκότας αὐτῷ Ἰουδαίους· Ἐὰν ὑμεῖς μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμῷ, ἀληθῶς μαθηταί μου ἔστε, καὶ γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς. ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Σπέρμα Ἀβραάμ ἔσμεν καὶ οὐδενὶ δεδουλεύκαμεν πώποτε· πῶς σὺ λέγεις ὅτι ἐλεύθεροι γενήσεσθε; ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἀμαρτίαν δοῦλός ἐστι τῆς ἀμαρτίας. ὁ δὲ δοῦλος οὐ μένει ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰς τὸν αἰῶνα· ὁ υἱὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα. ἐὰν οὖν ὁ υἱὸς ὑμᾶς ἐλευθερώσῃ ὥντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε. οἶδα ὅτι σπέρμα Ἀβραάμ ἔστε· ἀλλὰ ζητεῖτέ με ἀποκτεῖναι, ὅτι ὁ λόγος ὁ ἐμὸς οὐ χωρεῖ ἐν ὑμῖν. ἐγὼ δὲ ἑώρακα παρὰ τῷ πατρὶ μου λαλῶ· καὶ ὑμεῖς οὖν δὲ ἑωράκατε παρὰ τῷ πατρὶ ὑμῶν ποιεῖτε. Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἀβραάμ ἐστι. λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Εἰ τέκνα τοῦ Ἀβραάμ ἦτε, τὰ ἔργα τοῦ Ἀβραάμ ἐποιεῖτε. νῦν δὲ ζητεῖτέ με ἀποκτεῖναι, ἄνθρωπον ὃς τὴν ἀλήθειαν ὑμῖν λελάληκα, ἣν ἤκουσα παρὰ τοῦ Θεοῦ· τοῦτο Ἀβραάμ οὐκ ἐποίησεν. ὑμεῖς ποιεῖτε τὰ ἔργα τοῦ πατρὸς ὑμῶν. εἶπον οὖν αὐτῷ· Ἡμεῖς ἐκ πορνείας οὐ γεγεννημέθα· ἓνα πατέρα ἔχομεν, τὸν Θεόν».

Κατά Ιωάννην, 8: 31-41

Μετάφραση:

«Στους Ιουδαίους, λοιπόν, που είχαν πιστέψει σ' αυτόν, ἔλεγε ο Ιησούς: Αν εσεῖς μέινετε σταθεροί στον λόγο μου, θα εἴστε πραγματικά μαθητές μου, και θα γνωρίσετε την ἀλήθεια και η ἀλήθεια θα σας ἐλευθερώσει. Του ἀπάντησαν: Εμεῖς εἴμαστε ἀπόγονοι του Αβραάμ και δεν ἔχουμε γίνει ποτέ δούλοι κανενός, πῶς λοιπόν λες εσύ ὅτι θα γίνουμε ἐλεύθεροι; Ο Ιησούς τους ἀποκρίθηκε: Η ἀλήθεια εἶναι, και σας το τονίζω, πως ο καθένας που αμαρτάνει, εἶναι δούλος της αμαρτίας. Κι ο δούλος δε μένει στο σπίτι μόνιμα, ο γιος ὁμως μένει μόνιμα. Αν, λοιπόν, σας ἐλευθερώσει ο Γιος, τότε θα εἴστε πραγματικά ἐλεύθεροι. Το ξέρω πως εἴστε ἀπόγονοι του Αβραάμ. Ὅμως θέλετε να με σκοτώσετε, γιατί η δική μου διδαχή δε βρίσκει χώρο μέσα σας. Εγὼ μιλῶ για ὅ,τι εἶδα κοντά στον Πατέρα μου, κι εσεῖς λοιπόν κάνετε ὅ,τι εἶδατε κοντά στον δικό σας πατέρα. Ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι και του εἶπαν: Ο πατέρας μας εἶναι ο Αβραάμ. Τους λέει ο Ιησούς: Αν ἦσασταν παιδιά του Αβραάμ, θα κάνατε τα ἔργα του Αβραάμ. Τώρα ὁμως θέλετε να με σκοτώσετε, ἓναν ἄνθρωπο που σας ἔχω πει την ἀλήθεια, την οποία ἀκουσα ἀπὸ τον Θεό. Αυτό ο Αβραάμ δεν το ἔκανε. Εσεῖς κάνετε τα ἔργα του δικού σας

πατέρα. Του είπαν τότε: Εμείς δεν έχουμε γεννηθεί από πορνεία. Έναν πατέρα έχουμε: τον Θεό».

Είναι περιττό να ειπωθεί βέβαια, πως ο Ιησούς αφήνει ασχολίαστη αυτή τη μομφή και συνεχίζει την «διδασκαλία» του, σαν να μην την άκουσε.

Οι χριστιανοί, θέλοντας να «καθαρίσουν» το λερωμένο όνομα τής μητέρας του Ιησού, επινόησαν την ιστορία τής παρθενικής σύλληψης, ή για να είμαστε πιο ακριβείς, την «δανείστηκαν» από παλαιότερους παγανιστικούς μύθους (Διόνυσος, Μίθρας, Όσιρις κ.α.). Τα περί παρθενίας της Μαρίας ακόμη και μετά τον τοκετό, τα μαθαίνουμε από το απόκρυφο ευαγγέλιο «Πρωτευαγγέλιον τού Ιακώβου», ενώ είναι απορίας άξιον, ότι κάτι τέτοιο δεν αναφέρεται σε κανένα από τα Ευαγγέλια της Καινής Διαθήκης!

Η ιδέα ότι η Μαρία ήταν μοιχαλίδα ποτέ δεν εξαλείφθηκε τελείως στην χριστιανική μυθολογία. Αντί τής πλήρους εξαλείψεως, ο χαρακτήρας τής Μαρίας διαχωρίστηκε στα δύο: Την Μαρία (Μαριάμ) την μητέρα του Ιησού, που πιστευότο ότι ήταν παρθένος, και την Μαρία Μαγδαληνή, που πιστευότο ότι ήταν μια γυναίκα ανήθικης υπόληψης. Σύμφωνα με τον Εβραίο ερευνητή Hayyim ben Yehoshua («Απορρίπτοντας ιεραπόστολους», μετάφραση δρος Ιωάννου, Νεοκλέους Φιλάδελφου, Μ. Ρούσσου), η ιδέα ότι ο χαρακτήρας τής Μαρίας Μαγδαληνής προέρχεται επίσης από την Μαρία την μητέρα τού Ιησού, επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι το παράξενο όνομα «Μαγδαληνή» μοιάζει καθαρά με τον αραμαϊκό όρο «μγάδλα νσάγια» που σημαίνει «κομμώτρια γυναικών». Υπήρχε η πεποίθηση ότι η μάνα του Ιησού ήταν η «Μιριάμ, η κομμώτρια γυναικών». Επειδή όμως οι χριστιανοί δεν γνώριζαν τι σήμαινε το όνομα «Μαγδαληνή», αργότερα είκαζαν ότι σήμαινε αυτήν που καταγόταν από τα Μάγδαλα στα δυτικά της λίμνης Κιννέρετ (Γεννησαρέτ). Η ιδέα τών δύο Μαριών ταίριαζε καλά με τον παγανιστικό τρόπο σκέπτεσθαι. Το απείκασμα του Ιησού που συνοδευόταν από δύο Μαρίες μάς υπενθυμίζει κτυπητά τον Διόνυσο που συνοδευόταν από την Δήμητρα και την Περσεφόνη.

Όλα αυτά όμως ήταν «ψιλά γράμματα» για τούς «πατέρες» της Εκκλησίας, αν και τούς πήρε κάπου τέσσερις αιώνες να παραμερίσουν τον μισογυνισμό τους και να ανακηρύξουν την Μαρία ως «Παναγία και Υπεραγία Θεοτόκο» στην Γ' Οικουμενική Σύνοδο τής Εφέσου (431 μ.Χ.). Μέχρι τότε η «Μεγαλόχαρη» βρίσκονταν σε γενική ανυποληψία. Ας όψεται όμως η ανάγκη τής ανεύρεσης μιας γυναικείας θεότητας, που μέχρι τότε απουσίαζε από τον Χριστιανισμό, καθώς μέσα στον γενικό αχταρμά του, υπήρχε ένας Θεός απροσδιορίστου φύλου, ένας άντρας (Χριστός) και

κάτι...ουδέτερο (Άγιο Πνεύμα). Δεν υπήρχε όμως γυναίκα, σε αντίθεση με τις περισσότερες θρησκείες. Με λίγα λόγια, έγινε η ανάγκη φιλότιμο...